

Georgiana A. Petcu

Arta de a păcătui

Volumul 1

Păcatul meu

STYLISHED
Timișoara, 2019

Prolog

A renunța nu e de cele mai multe ori cea mai bună alegere, uneori ai impresia că te înstrăinezi de tine și te pierzi total, continui să umbli într-un cerc din care nu-ți găsești calea de scăpare. Ai vrea să o poți găsi, să o poți simți, să poți să te întorci în timp. Fiecare dintre noi am avut o perioadă bună în care viața a părut că nu poate fi mai frumoasă. Inclusiv eu.

Cu pași lenți, mă apropii de colțul meu rupt de realitate. Descalț balerinii murdăriți de noroiul proaspăt format din cauza ploilor abundente care au lovit orașul Maine și îmi las tălpile să se bucure de liniștea pământului. Poate mulți ar vedea obiceiul ăsta ca pe ceva urât, probabil neigienic, dar starea asta de liniște pe care o simt la fiecare pas mă ajută să revin pe linia de plutire, cu toate că nu ar trebui să mă plâng; sunt un alt om cu o mulțime de păcate, dureri, neînțelegeri ascunse în spatele unui zâmbet care convinge lumea că sunt bine. Din afară oricine poate să mintă și să pară fericit, de parcă totul e așa cum trebuie și nimic mai mult. De parcă nu există provocări cu care noi, oamenii, să ne confruntăm. Suntem așa niște lași uneori, de fapt viața nu este așa cum am vrea noi să fie sau cum am vrea noi s-o colorăm. Viața ne colorează pe noi, drept urmare se mai întâmplă să fim dominați mai mult de negru pentru că nu înțelegem ce vrea viața de la noi cu adevărat. Există lecții din care în loc să învățăm, preferăm să ne executăm cu durere, neîncredere în noi

și în oameni, ajungând singuri; pierzându-ne culoarea pe care viața ne-o oferă.

Oare de câte ori am căutat dincolo de tot ceea ce un zâmbet chinuit poate spune? Fiindcă eu, una, nu am căutat niciodată până nu am început să simt aceste lucruri. Atunci mi-am dat seama că în jurul meu există doar măști lipite de piele; intrate în carne, devenite parte cu omul. De ce ne ascundem? Poate pentru că uneori suntem greu de înțeles, greu de auzit, greu de ajutat sau poate pentru că, pur și simplu, nu ne pasă de restul.

De câte ori ai urlat în interiorul tău în speranța că cineva te va auzi într-o bună zi?

De câte ori ai auzit urlete și te-ai prefăcut că nimic nu se întâmplă?

Închid ochii și înaintez, știind fiecare pas pe care trebuie să-l fac ca să ajung la băncuța de lângă lac. Am găsit locația aceasta înainte să încep facultatea, țin minte că urcasem într-un troleu fără bilet, iar controlorii erau ceva mai în fața de mine. Eu, o nouă fată, care plecase singură prin oraș—sau în recunoaștere, cum îmi plăcea mie să spun—fără vreun ban la ea sau act de identitate, oamenii care se ocupau ca fiecare pasager să aibă bilet nici măcar nu au stat la discuții cu mine, m-au dat afară numaidecât, asta înainte să mă aducă aici. Țin minte ce sperietură puternică trăsesem, până să îmi fac curajul să îi sun pe ai mei și ei să ajungă după mine. Parcă mă și văd pe mine însămi stând pe băncuța care se află la câțiva metri de mine. Nu știu cum a fost posibil, dar

locul ăsta a reușit să-mi aducă liniște, așa că am decis să vin aici de fiecare dată când îmi doresc să evadez. Privind în apa care-ți oglindește chipul și ascultând natura care nu se grăbește să facă liniște, am găsit pace. O pace interioară de care mă bucur de fiecare dată când vin aici.

Locul ăsta îmi reîncarcă sufletul cu energie, cu toate că, oarecum, toate rănilile mele sufletești continuă să sângereze, dar totuși parcă durerea nu mai e aceeași. Picioarele mi se scufundă încet în pământul ud, făcând deplasarea din ce în ce mai grea, dar nu renunț, nu acum când sunt aproape. Nu îmi pasă că mă voi prăbuși, nu contează că până și drumul meu spre liniștea sufletească e greu de parcurs. Vreau să simt, vreau să scap... vreau să fiu din nou liberă. Am un suflet încătușat de prea multe greșeli, vreau să găsesc cheia spre a-l curăța și a-l desface de tot ce el a strâns în interiorul meu: ură, durere, nepăsare, frică, neîncredere. Absolut tot. Nu obișnuiesc să fiu o fată temătoare sau lipsită de apărare, dar ușor, ușor, până și aceste aspecte s-au schimbat. Simt că nu mai fac față și că am parte de o adevărată exaltare din interior, care se leagă de o singură persoană... un EL. Un EL care doar s-a asigurat că eu am să cad ușor și dureros. Fără să-i pese de cum voi ajunge la sol sau dacă o voi face măcar.

Și m-a privit în tot acest timp. Nu știu ce a simțit în acele momente, dar ceva îmi spune că ar fi vrut să facă ceva, numai că, poate acela nu era momentul, timpul sau locul... ori eu nu eram persoana. Iar soarta doar și-a

făcut jocul, în urma căruia am ajuns cineva pe care nu reușesc să-l recunosc, de parcă aș fi uitat cu totul ce îmi doresc și ce merit.

Înghit în sec când într-un sfârșit mă așez pe băncuța veche. Răsufli ușurată de parcă am reușit să scap de ceva... sau cineva. Nu înțeleg de ce simt cum tensiunea a început să-mi crească, inima îmi bate mult mai tare, iar obrazii mi se încălzesc. Țasta e efectul său asupra mea când nu e prezent? Când tot ce îmi mai rămâne e imaginea lui întipărită pe retină și parfumul său în jurul meu? Mă întreb, dacă ar fi aici, ce aș face? Mi-aș pierde din nou această atitudine de gheață, iar copilul pe care tot încerc să-l îngrop departe de văzul lumii, ar ieși la realitate? Aș zâmbi încontinuu și aș face glume fără rost? Aș plânge în interior? Pentru că atunci când el apare, eu uit să fiu eu.

Când el apare orice durere dispare.

Când el apare orice problemă pare să aibă rezolvare.

Când el apare, numai atunci, îmi dau seama de câte lucruri aș fi capabilă pentru oamenii la care țin.

El obișnuia să umble prin visele mele. Zilnic îmi spun să o iau de la capăt, dar cum când sufletul meu aleargă în sens opus? Simt un gust amar când îl văd, totul prinde o urâtenie aparte, până și eu. În astfel de momente el devine factorul principal al existenței mele. Ceea ce reprezintă un chin, fiindcă nu-mi dau seama în ce moment am început să dezvolt acest sentiment atât de asemănător cu o obsesie.

Cu respirația întretăiată, deschid agenda veche pe care o car cu mine oriunde merg și încep să tremur. Singurul loc în care pot fi eu. De ce îmi vine să plâng în fața unor pagini albe? Pentru că mi-e frică. Exact, îmi e teamă de acest moment, de această simplă foaie pe care urmează să împrăstii fiecare vis spulberat, să desenez monștrii care îmi invadează nopțile, dar și cel care îmi mănâncă zilele... EL. Cu degetele tremurânde, apuc una din foi și las să mi se formeze pe retină amintirile trecutului. Plâng fiindcă aici voi vorbi despre noi capitole din viața mea și nu știu unde voi ajunge până la urmă, dezamăgirile și eșecurile au început să vină cu totul asupra mea.

Să te temi de o simplă foaie albă, cine ar fi crezut?

Când în jurul meu încep să se audă niște zgomote, tensiunea crește și mai mult. Privesc în jur, înainte și înapoi. Nimic. Am impresia că îl văd, e undeva pe aici și îmi provoacă durere. Am impresia că îl aud, a trecut în fugă și în mai puțin de câteva secunde a aruncat aceleași vorbe crunte spre mine. Am impresia că încerc să îl ucid, distrugându-mă. Mă abțin din plâns și recitesc paginile de parcă ar fi prima dată. O briză de vânt îmi împrăstie părul în toate direcțiile, ridic capul dezamăgită, mutându-mi privirea asupra lacului. La suprafața apei apare expresia unei fete. Strâmb din nas la imaginea ei. Ochii căprui își oglindesc tristețea în puritatea apei, iar zâmbetul pare să fie mai șters decât de obicei. Cu vârful degetelor ating chipul trist și într-o fracțiune de secundă văd cum lacrimi se scurg din ochii săi. Încerc să le șterg, dar tot ce fac e să distrug mai tare

Imaginea chipului din apă care mi-a devenit așa străin. Asta fac oamenii, încearcă să ajute și ajung să distrugă.

El mi-a atins sufletul într-un fel urât, cuvintele sale s-au asigurat că mă vor doborî. Mereu s-a mulțumit să știe că, sufletește eram moartă de prea mult timp. Acum a uitat, știu că a făcut-o, nu am însemnat nimic pentru sufletul său...

Și nu, nu plânge.

Ține-te tare.

Ești puternică.

Cu toate că mi-am repetat aceleași încurajări, tot nu mă pot abține și lacrimile apar din nou. Îmi acopăr fața cu mâinile, încercând pe cât posibil să-mi revin, dar deja e prea mult pentru mine. Nu e o dorință obsesivă, nu e ipocrizie... am pus mult prea multe sentimente, iar acum mă simt secată. Am pierdut o bucățică din întreg și așa am ajuns să simt că totul se prăbușește. Poate că exagerez, că trebuie să uit, dar e imposibil, cel puțin acum n-o pot face... nu vreau s-o fac. Aici a apărut mereu problema, între a nu vrea și a nu putea. Mă număr printre acele persoane care consideră că nu există *nu pot*.

Eu sunt fata care s-a întins în pat și și-a lăsat lacrimile să ude în același locuri perna. Eu sunt fata care a încercat să-i vadă fiecareia partea bună, cu toate că-mi era interzis. Eu sunt cea care și-a înghițit întotdeauna cuvintele, chiar dacă aș fi vrut să-i țip în față atât de multe lucruri. În definitiv... eu sunt fata care a ținut nespuse de mult la el.

De ce n-o pot numi iubire? Poate pentru că mi-a dat o mie de motive să mă ndepărtez, în loc să-l iubesc. Iar

eu, ca o lașă, nu am luptat, de aceea nu îmi permit să-i spun te iubesc. E peste puterile mele. Știu cât de mult m-am schimbat, cât de mult m-am judecat și cât de mult o s-o mai fac, dar tot nu am înțeles de ce am avut parte de o poveste așa de tristă. La început am crezut în el și în mine; acum nu pot spune că am încredere în fata din oglindă. De ce m-am judecat pe mine? Deoarece am simțit că puteam prinde frâiele anumitor situații, dar nu, am preferat să mă înclin în fața sorții și să accept tot ce îmi oferă. De ce nu judec destinul? Deoarece el s-a dovedit loial și iubitor și l-a ținut departe de mine. Dacă a făcut asta, sunt sigură că a avut o mie și una de motive. Până la urmă, fiecare pățanie mi-a fost răsplătită cu un drum care nu are prea multe gropi.

Cel pe care merg în prezent are gropi ocazionale, dar extrem de adânci. Peste unele am reușit să sar, în unele chiar am căzut, din altele m-am ridicat și la un moment dat, singură, mi-am dat drumul spre neant... exact ca acum.

Da! Mă aflu în cădere! Aștept să ajung la sol, dar parcă nimic nu se mai termină.

Când voi reuși? Atunci când îl voi uita.

Pentru că, da! Mai trăiesc cu speranța că se va reîntoarce la mine, să fim exact ca înainte. Chiar acum am impresia că niște pași se aud în spatele meu, vin țintă spre mine. Vor să mă sperie și să mă facă fericită în același timp. Nu, nu mă voi întoarce să văd dacă e adevărat! Nu este el, el a dispărut... el a transformat totul într-un dezastru.

Capitolul 1

Cine nu obișnuiește să-și spună povestea înseamnă că încă se teme de aceasta, înseamnă că rănilor din suflet încă nu s-au vindecat, înseamnă că nu va mai zâmbi; în definitiv, înseamnă că nu va mai reuși vreodată să trăiască așa cum merită și trebuie. Probabil că viața nu e de cele mai multe ori ușor de suportat, nu știu exact în câte momente mi-am spus că ar fi timpul să schimb ceva sau că nimic nu mai poate fi reparat. Dar, uite așa, greu cum a fost, dureros, insuportabil, stresant, am continuat riscând totul pentru acel punct de lumină care a apărut în cel mai neașteptat moment. Cumva, a reușit să mi se tatueze pe retină și eu să nu văd nimic altceva decât acel punct, care mai apoi s-a transformat într-un cerc, care a continuat să se mărească până când întunericul a devenit un punct. Știți ce s-a întâmplat după aceea? Toată lumina a dispărut și eu am căzut din nou în întuneric. Ce am ales să fac? Mi-am privit încă o dată noile răni, care acoperiseră deja cicatricile vechilor răni, le-am analizat simțind durerea cu o intensitate crescută. M-am întrebat de ce lucrurile au trebuit să fie așa și nu am putut avea parte de un al început. Apoi ce?

Apoi am continuat să merg prin întuneric, de parcă nu suferisem niciodată, de parcă nu cunoscusem durerea; cu speranța că acel punct de lumină se va mai arăta încă o dată, iar dacă nu... nu aș fi putut să rămân în cenușă, trebuie să mai risc încă o dată, altfel niciodată nu voi afla ce înseamnă cu adevărat să simți. Riscul e cel care dă sens vieții, fără el rămân doar întrebări și regrete. Poate